

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyně JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. R.**, nar. „X“, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 1, PSČ 128 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/6291/14/4S-ÚSK,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 28. 6. 2014 ve znění jejího dodatku z téhož dne podanou u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/6291/14/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Teplice, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 8051/2014/KRU, jímž bylo rozhodnuto žalobci nepřiznat dávku mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví. Současně se žalobce domáhal, aby soud uložil povinnost žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení.

Na tomto místě soud poznamenává, že žalobce ve svém podání ze dne 28. 6. 2014 současně uplatnil jednak předmětnou žalobu proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/6291/14/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Teplice, ze dne 11. 4. 2014, č. j. 8051/2014/KRU, jímž bylo rozhodnuto žalobci nepřiznat dávku mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, a jednak i žalobu na náhradu škody, ohledně

níž bylo vedeno samostatné soudní řízení pod sp. zn. 78 A 15/2014, když soud usnesením ze dne 7. 7. 2014, č. j. 78 A 15/2014 -10, obě žaloby vyloučil k samostatnému projednání.

V žalobě ve vztahu k rozhodnutí o dávce mimořádné okamžité pomoci uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím zásadně nesouhlasí, neboť žalovaný nesprávně dovodil, že se v jeho případě nepodařilo prokázat, že je osobou ve smyslu ust. § 2 odst. 6 písm. e) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hm. nouzi“), tj. osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby, třebaže žalované straně doložil, že probíhá trestní řízení u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 4 T 263/2012, jehož je obětí a ne vlastní vinou. Žalobce je přitom osobou s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, kdy dojíždí na léčení do Fakultní nemocnice Motol v Praze na kliniku léčby bolesti a bolestivých stavů, s tím, že v lékařských zprávách má uvedeno, že za zdravotní stav může i významnou měrou psychosomatický stav. K tomu žalobce doplnil, že jako oběť trestného činu, který byl na něj organizován a zprostředkován, stále prožívá postraumatickou stresovou poruchu, přičemž má právo dle zákona č. 45/2013 Sb., o obětech trestných činů, právo na poskytnutí odborné pomoci, právo na ochranu soukromí, právo na informace, právo na ochranu před druhotnou újmou. Přesto mu p. K., a její nadřízená p. B., pracovnice Úřadu práce v Krupce, a potažmo i Ing. K., pracovnice žalovaného, již čtyřikrát zamítly žádost o mimořádnou okamžitou pomoc, v čemž žalobce spatřuje jejich nekompetentnost a zneužití pravomoci úřední osoby, což obsáhle v žalobě rozvedl. K tomu žalobce doplnil, že díky nepřiznání dávky mimořádné okamžité pomoci neměl dostatek finančních prostředků na své dietní stravování nutné pro špatné hodnoty cholesterolu, dnu, chronicky nemocná játra, nemocnou páteř, lupénku, špatný psychický stav. Počinání žalované strany je dle žalobce v rozporu s chartou práv tělesně postižených, antidiskriminačním zákonem, úmluvou o právech osob se zdravotním postižením, evropským zákoníkem sociálního zabezpečení. Dle žalobce se žalovaný nezabýval případným naplněním podmínek uvedených v ust. § 2 odst. 3 zákona o hm. nouzi, přičemž žalobce nepovažuje za dostatečné zdůvodnění argument žalovaného, že dávka mimořádné okamžité pomoci neslouží k zajištění léků. Také ze strany žalovaného nebylo vůbec dokazováno, zda žalobci hrozí vážná újma na zdraví.

V dodatku žaloby ve vztahu k rozhodnutí o dávce mimořádné okamžité pomoci uvedl, že jeho zdravotní stav je definován i v zákoně o důchodovém pojištění, a to v jeho ust. § 44 odst. 2, kde je uvedeno, že pojištěnec je částečně invalidní také tehdy, jestliže mu dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav značně ztěžuje obecné životní podmínky. Dále žalobce podotkl, že jednání žalovaného je v rozporu i se zákonem o sociálních službách, v jehož ust. § 2 odst. 1 je zakotveno, že každá osoba má nárok na bezplatné poskytnutí základního sociálního poradenství o možnostech řešení nepříznivé sociální situace nebo jejího předcházení. Taktéž evropské předpisy na ochranu a pomoci obětem trestných činů stanovují, že ostatní subjekty včetně orgánů veřejné moci, které vstupují do kontaktu s poškozenými, mají vystupovat tak, aby poškození neutrpěly druhotnou újmu či aby jejich stávající újma se neprohlubovala. Dále žalobce uvedl, že deklarace OSN o základních principech spravedlnosti pro oběti trestných činů a zneužití pravomoci rovněž doporučuje, aby v trestním a správním řízení bylo přihlášeno k potřebám obětí, k ochraně jejich soukromí a aby byla přijata opatření k minimalizaci zásahu do práv obětí. Takto správní orgány obou stupňů ve vztahu k žalobci nepostupovaly. V návaznosti na to žalobce položil otázku směrem k soudu, jaká legislativní, administrativní, sociální atd. opatření přijal soud k ochraně osob se zdravotním postižením u nich doma, mimo domov a před všemi před formami vykořisťování, násilí a zneužívání. Dále žalobce položil

otázku směrem k soudu, jaká vhodná opatření přijal tento stát a soudy k podpoře fyzického, kognitivního, duševního zotavení, rehabilitaci a opětovné začlenění osob se zdravotním postižením, které se staly oběťmi různé formy vykořisťování, násilí nebo zneužívání, s tím, že soud by měl zároveň uvést v rozsudku, jakým způsobem bude probíhat a za jakých podmínek žalobcovo zotavení a opětovné začlenění do společnosti. Vedle toho žalobce podotkl, že české zákony a legislativa jsou v rozporu s komunitárním právem. Dále žalobce podotkl, že v jeho případě by se měl soud vyvarovat průtahům v řízení, neboť má špatný zdravotní stav díky chudobnému životu, když se stal obětí trestného činu a upadl do sociální nejistoty, izolace a chudoby.

Žalovaný k výzvě soudu předložil příslušný správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

V dotyčném písemném vyjádření k žalobě žalovaný k věci uvedl, že žalobce požádal dne 24. 3. 2014 úřad práce o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu újmy na zdraví, přičemž v žádosti uvedl, že nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby vzhledem k tomu, že je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby, dále že nemá dostatečné prostředky na dietní stravování vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům, což ohrožuje jeho zdravotní stav. Předpokládanou výši jednorázového výdaje pak žalobce uvedl ve výši 1.000,-Kč. Dále žalovaný uvedl, že úřad práce po provedeném řízení a zvážení sociální situace žalobce dávku nepřiznal, když neshledal, že by byly splněny ze strany žalobce podmínky pro přiznání požadované pomoci. Vedle toho žalovaný vyjádřil přesvědčení, že v odvolacím řízení postupoval v souladu s platnými právními předpisy a zdůraznil, že mimořádná okamžitá pomoc poskytovaná dle zákona o hm. nouzi je dávkou jednorázovou a nenárokovou s tím, že dávka mimořádné okamžité pomoci poskytnutá z důvodu vážné újmy na zdraví je specifická. Dle ust. § 2 odst. 3 zákona o hm. nouzi se osoba považuje za osobu v hmotné nouzi také tehdy, pokud nesplňuje podmínky uvedené v odst. 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví. U této mimořádné okamžité pomoci se jedná o výjimečné případy, kdy osobám nelze poskytnout pomoc jiným způsobem. Dále žalovaný podotkl, že v rámci řízení o uznání osoby za osobu v hmotné nouzi jde především o posouzení, zda osobě v případě neposkytnutí finanční pomoci hrozí vážná újma na zdraví, s tím, že ovšem nejde o situace, kdy osoba potřebuje prostředky na léky a zdravotní péči. Žalovaný je přesvědčen, že v případě žalobce je jeho situace zabezpečena jednak dávkami důchodového pojištění, jednak dávkami pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení, jelikož splňuje podmínky ust. § 2 odst. 2 zákona o hm. nouzi) a jednak dávkou státní sociální podpory (příspěvek na bydlení). Žalovaný proto trvá na tom, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro přiznání požadované dávky a že v odvolacím řízení bylo postupováno v souladu se zákonem o hm. nouzi i se zákonem č. 500/2014 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů.

V následně učiněné replice k vyjádření žalovaného k žalobě žalobce uvedl, že setrvává na všech dosavadních žalobních tvrzeních. K tomu doplnil, že sociální dávky a dávky pomoci v hmotné nouzi pobírá od 1. 9. 2012, což prokazuje dostatečně dlouhou dobu na to, aby úřad práce věděl o jeho sociální situaci, zdravotní situaci vše a také to, že je osobou zvlášť zranitelnou od října 2013, jakožto oběť trestného činu. Postoj žalovaného v řízení před soudem tak představuje jen další podjatost na jeho osobu ze strany Úřadu práce, pracoviště Krupka, když během posledního půlroku žalobci byla již třikrát zamítnuta jeho žádost o mimořádnou okamžitou pomoc, přičemž okolnosti, z nichž tak žalobce dovozuje, současně

detailně přestřel. Dále žalobce uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného o tom, že dávka mimořádné okamžité pomoci se neposkytuje na úhradu léků a zdravotní péči, když zákon přiznání této dávky pro tento účel nevylučuje, jak bylo uvedeno v dopise veřejného ochránce práv, jenž byl žalobci zaslán dne 12. 6. 2012 a který předložil úřadu práce a také soudu v příloze žaloby. Dále žalobce uvedl svoji obsáhlou polemiku s názorem žalovaného o tom, že jeho finanční situace je zabezpečena z rozličných dávek, přičemž zdůraznil, že již čtyři roky se potýká s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, dále že je nucen někdy žít i z finančních prostředků nižších než je existenční minimum a dokonce údajně devět měsíců jej úřad práce nechal žít bez jakékoliv podpory. Vedle toho žalobce opakovaně vyjádřil přesvědčení, že jako oběť, která trestním činem bez vlastního zavinění zcela nečekaně utrpěla újmu, má nárok na to, aby se jí dostalo patřičné pozornosti a péče, avšak mimořádnost jeho situace nikdo nechápe a hlavní vyšetřovatel trestného činu, jehož se stal obětí, vůbec nenašli spolupachatele, kteří si žalobce zprostředkovali u pachatelů k pronásledování, přičemž pachatelé jsou z řad Policie ČR, takže žalobce nemá vůbec vyhráno. Dále žalobce uvedl, že žije je zcela sám, bez rodiny a je tak zcela odkázán sám na sebe, přesto mu bylo soudem uloženo zaplatit dluh na své vyživovací povinnosti a nadále plnit tuto vyživovací povinnost, třebaže jeho příjem činí jen 5.200,-Kč, z něhož jen stěží je schopen dodržovat dietní režim. Dle žalobce správní orgány obou stupňů jen zajímají jeho příjmy a nikoliv i výdaje, třebaže ty např. za červen činily 3.700,-Kč za léky, cesty do Prahy k lékařům a dobití telefonního kreditu telefonu. Závěrem žalobce opětovně vznesl požadavek, aby soud uložil žalovanému nahradit mu náhradu nákladů, které vynaložil v souvislosti s péčí o své zdraví, dále které musel vynaložit v příčinné souvislosti s tímto řízením. Na podporu svých tvrzení pak žalobce k replice přiložil mj. čestné prohlášení H. Z. o tíživé finanční situaci žalobce ze dne 30. 5. 2013, dále dopis veřejného ochránce práv, jenž byl žalobci zaslán dne 12. 6. 2012, dále rozsudek Okresního soudu v Teplicích ze dne 29. 4. 2014, č. j. 23 T 196/2013 – 346, jímž byl žalobce uznán vinným z přečinu zanedbání povinné výživy podle ust. § 196 odst. 1 trestního zákoníku vůči své nezletilé dceři v období od dubna 2009 do 27. 12. 2011, dále rozsudek Okresního soudu ve Vsetíně, pobočka ve Valašském Meziříčí, ze dne 26. 2. 2014, č. j. 2 P 275/98 – 288, jímž byl zamítnut žalobcův návrh na zrušení výživného k nezletilé dceři ve výši 370,-Kč měsíčně.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný se po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

V daném případě není mezi žalobcem a žalovaným žádného sporu o tom, že žalobce dne 24. 3. 2014 požádal o mimořádnou okamžitou pomoc ve výši 1.000,-Kč z důvodu vážné újmy na zdraví s odůvodněním, že nemá uspokojivě naplněny životně důležité potřeby, když je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby, přičemž žalobce nemá dostatečné prostředky na dietní stravování vzhledem k příjmům a celkovým sociálním a majetkovým poměrům, což ohrožuje žalobcův zdravotní stav.

Dále soud uvádí, že ze správního spisu a ostatně i ze samotných tvrzení žalobce vyplývá, že žalobce nebyl správními orgány obou stupňů legitimně shledán osobou v hmotné nouzi ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o hm. nouzi, když žalobci byly v době rozhodné vypláceny dávky pomoci v hmotné nouzi z důvodu jeho nedostatečného příjmu, a to příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení, a také ze systému státní sociální podpory pobírá příspěvek na bydlení. V souvislosti s žalobcovou žádostí o poskytnutí jednorázové dávky mimořádné okamžité pomoci proto bylo klíčové vyhodnocení, zda žalobce je možno považovat za osobu v hmotné nouzi ve smyslu ust. § 2 odst. 3 popř. odst. 6 zákona o hm. nouzi, když žalobce žádal o poskytnutí dávky mimořádné okamžité pomoci z důvodu vážné újmy na zdraví s tím, že jeho práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby.

V ust. § 2 odst. 3 zákona o hm. nouzi je totiž stanoveno, že osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též tehdy, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v ust. § 2 odst. 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.

A v ust. § 2 odst. 6 zákona o hm. nouzi je mj. stanoveno, že za osobu v hmotné nouzi může orgán pomoci v hmotné nouzi považovat též osobu, která v daném čase, s ohledem na neuspokojivé sociální zázemí a nedostatek finančních prostředků nemůže úspěšně řešit svoji situaci a je ohrožena sociálním vyloučením, jestliže zejména je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby.

Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že dávka mimořádné okamžité pomoci je dávkou jednorázovou a nenárokovou, a proto, aby mohlo být rozhodnuto o jejím přiznání, natož pak v žádané výši, bylo nutné prokázat její opodstatnění po komplexním posouzení životní situace žadatele o tuto dávku.

Dávka mimořádné okamžité pomoci je přiznávána jen ve výjimečných případech, kdy osobě nelze poskytnout pomoc jiným způsobem. V rámci řízení o uznání osoby za osobu v hmotné nouzi ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o hm. nouzi jde především o posouzení, zda osobě v případě neposkytnutí finanční pomoci hrozí vážná újma na zdraví. Do tohoto posouzení ovšem nespádají situace, kdy osoba potřebuje prostředky na léky, zdravotní péči, dodržování léčebného režimu, popř. prostředky na živobytí, když tyto prostředky by měly být kryty z dávek důchodového pojištění (invalidní důchod) popř. z dávek pomoci v hmotné nouzi (příspěvek na živobytí, doplatek na bydlení) či ze systému státní sociální podpory (příspěvek na bydlení). A to byl případ žalobce, když jemu prostředky na léky a zdravotní péči, popř. prostředky na živobytí, jsou poskytovány prostřednictvím dávek důchodového pojištění, když žalobce je poživitelem invalidního důchodu, a dále jsou mu vypláceny dávky pomoci v hmotné nouzi z důvodu jeho nedostatečných příjmů, a to v podobě příspěvku na živobytí a doplatku na bydlení, a také pobírá příspěvek na bydlení ze systému státní sociální podpory.

Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že žalobce v rozhodném období, tj. únor 201, pobíral invalidní důchod pro invaliditu 2. stupně ve výši 2.196,-Kč, dále příspěvek na živobytí ve výši 2.930,-Kč, dále doplatek na bydlení ve výši 418,-Kč a dále příspěvek na bydlení ve výši 2.683,-Kč. Naproti tomu žalobcovy náklady na bydlení činila částka ve výši 2.862,-Kč za nájemné včetně služeb a částka 1.300,-Kč jakožto záloha na dodávku elektřiny.

V návaznosti na právě uvedené soud směrem k žalobci uvádí, že ten by měl vzít v potaz fakt, že finanční prostředky na jeho dietní stravování, popř. léky jsou zohledněny již v dávce pomoci v hmotné nouzi, a to v příspěvku na živobytí, který je koncipován jako opakovaná dávka pomoci v hmotné nouzi, která je pravidelně vyplácena jejím příjemcům, oproti dávce mimořádné okamžité pomoci, jež je dávkou jednorázovou poskytovanou jednotlivě pro zvládnutí jednorázově výjimečné životní situace, kdy jejímu příjemci nelze poskytnout pomoc jiným způsobem. Permanentní potřeba dietního stravování, popř. léků, tak zjevně nepředstavuje jednorázovou výjimečnou životní situaci s ohledem na její soustavnost a nepřetržitost. V případě úhrady léků pak soud podotýká, že mimořádná okamžitá pomoc nemá sloužit k úhradě léků, natož pak pravidelně užívaných, když dle stávajících předpisů ministerstva zdravotnictví má každý lékař možnost všechny zdravotní komplikace řešit léky bez doplatků, s tím, že v situaci, kdy by nebylo možno předepsat lék bez doplatku, má možnost příslušná zdravotní pojišťovna uhradit zdravotní péči jinak. Rovněž tak je nutné uvést, že mimořádná okamžitá pomoc nemá sloužit k úhradě výdajů za pravidelné návštěvy ve zdravotnických zřízeních, natož pak vzdálených od bydliště žadatele o dotyčnou dávku, pokud se odpovídající zdravotnické zařízení nachází i blíže k místu bydliště dotyčného žadatele. Z povahy věci je pak vyloučeno, aby mimořádná okamžitá pomoc sloužila k úhradě běžné vyživovací povinnosti na nezletilé dítě, popř. ke zpětné úhradě dluhu na běžné vyživovací povinnosti na nezletilé dítě, když běžná vyživovací povinnost stanovená v opakovaném měsíčním plnění zjevně postrádá mimořádnost a jednorázovou životní situace žadatele o tuto dávku. Žalobci nic nebránilo a nebrání v tom, aby se pokusil docílit soudního zrušení jeho vyživovací povinnosti k jeho nezletilé dceři, k níž byla soudem žalobci uložena pravidelná měsíční vyživovací povinnost, a to v samostatném řízení před příslušným opatrovnickým okresním soudem. Pokud příslušný opatrovnický okresní soud žalobci uložil vyživovací povinnost k jeho nezletilé dceři a v návaznosti na to pak trestní okresní soud shledal, že žalobce řádně neplnil svoji vyživovací povinnost, bylo to v samostatné dikci těchto soudů, do níž nemá zdejší správní soud pravomoc jakkoliv zasahovat, přičemž je nutné opětovně směrem k žalobci konstatovat, že mu nic nebránilo v tom, případně se pokusit zvrátit příslušná soudní rozhodnutí opatrovnického soudu a trestního soudu cestou opravných prostředků.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud uzavírá, že správní orgány obou stupňů proto legitimně uzavřely, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o hm. nouzi s ohledem na žalobcovu sociální situaci a jeho příjmy z dávek důchodového pojištění, dávek pomoci v hmotné nouzi a státní sociální podpory ve vztahu k jeho nezbytně nutným výdajům.

Dále soud uvádí, že v předmětné věci správní orgány obou stupňů zcela správně posuzovaly žalobcovu žádost o dávku mimořádné okamžité pomoci i z pohledu ust. § 2 odst. 6 písm. e) zákona o hm. nouzi, když již výše bylo zmíněno, že žalobce v souvislosti se svojí žádostí uváděl, že je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby.

K tomu soud uvádí, že v žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci nikterak nespécifikoval, jaký trestný čin měl být ve vztahu k žalobci spáchán, či jaká trestná činnost je ve vztahu k žalobci páchána a jak jsou ohroženy touto trestnou činností práva a zájmy žalobce. Tyto skutečnosti přitom žalobce neuvedl ani do protokolu o ústním jednání ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8047/2014, který byl se žalobcem sepsán na Úřadu práce, kontaktní pracoviště krajské pobočky v Ústí nad Labem – Teplice. Pro vyhodnocení předmětné žaloby má pak klíčový význam to, že žalobce tyto skutečnosti neuvedl ani při sociálním šetření, které se uskutečnilo v místě bydliště žalobce dne 28. 3. 2014, třebaže byl k tomu žalobce prvostupňovým správním orgánem vyzván. V této souvislosti nelze nezmínit, že ačkoliv prvostupňový správní orgán ve svém rozhodnutí mj. konstatoval, že žalobce neprokázal své tvrzení o tom, že je obětí trestné činnosti, tak žalobce v následném odvolacím řízení nadále blíže nekonkretizoval, jaký trestný čin měl být ve vztahu k žalobci spáchán, či jaká trestná činnost je ve vztahu k žalobci páchána a jak jsou ohroženy touto trestnou činností práva a zájmy žalobce, třebaže žalobce ke svému odvolání přiložil i obsáhlou dokumentaci, z níž však nebylo možné objektivně určit, jakou trestnou činností by měl být žalobce ohrožen. Teprve až v řízení před soudem žalobce začal blíže tvrdit, že probíhá trestní řízení u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 4 T 263/2012, jehož je obětí a ne vlastní vinou, a proto bylo vyloučené, aby se tímto tvrzením začal prvně zabývat až soud, když soud v rámci správního soudnictví je v zásadě přezkumným soudem a nikoliv nalézacím soudem, čímž by soud v dané věci nepřipustně nahrazoval činnost správních orgánů. Pokud má žalobce za to, že je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby, ohledně níž probíhá trestní řízení u Okresního soudu v Děčíně pod sp. zn. 4 T 263/2012, je zapotřebí, aby toto tvrzení uplatnil již před správním orgánem v rámci případně nově podané žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci, aby správnímu orgánu umožnil se touto skutečností řádně zabývat. S ohledem na právě uvedené skutečnosti nelze nic vytýkat správním orgánům obou stupňů, pokud uzavřely, že v případě žalobce nejsou splněny podmínky pro přiznání dávky mimořádné okamžité pomoci ani ve smyslu ust. § 2 odst. 6 písm. e) zákona o hm. nouzi, neboť žalobce neprokázal, že je osobou, jejíž práva a zájmy jsou ohroženy trestnou činností jiné osoby.

Pro úplnost soud uvádí, že neshledal, že by pracovnice prvostupňového správního orgánu či žalovaného vůči žalobci postupovaly zaujatě, neodborně apod. Námitky žalobce v tomto směru soud vyhodnotil jako vágní a nepodložené s ohledem na obsah správního spisu a relevantní zákonná ustanovení ve vztahu k jeho žádosti o dávku mimořádné okamžité pomoci. Dále soud uvádí, že pokud žalobce položil otázku směrem k soudu, jaká legislativní, administrativní, sociální atd. opatření přijal soud k ochraně osob se zdravotním postižením u nich doma, mimo domov a před všemi před formami vykořisťování, násilí a zneužívání; jaká vhodná opatření přijal tento stát a soudy k podpoře fyzického, kognitivního, duševního zotavení, rehabilitaci a opětovné začlenění osob se zdravotním postižením, které se staly oběťmi různé formy vykořisťování, násilí nebo zneužívání, s tím, že soud by měl zároveň uvést v rozsudku, jakým způsobem bude probíhat a za jakých podmínek žalobcovo zotavení a opětovné začlenění do společnosti, že žalobcovy otázky v těchto směrech zjevně míří mimo předmět dotyčného soudního řízení. Žalobce by měl mít na paměti, že podal žalobu proti správnímu rozhodnutí ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. (rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 23. 5. 2014, č. j. MPSV-UM/6291/14/4S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Teplice, ze dne 11. 4. 2014,

č. j. 8051/2014/KRU), a proto úkolem soudu bylo učinit přezkum tohoto žalobou napadeného rozhodnutí včetně jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Soud v rámci správního soudnictví není nadán kompetencemi k přijetí legislativních, administrativních, sociálních atd. opatření k ochraně osob se zdravotním postižením, když to je úkolem moci výkonné a zákonodárné. Rovněž tak soud v rámci správního soudnictví není nadán kompetencemi k přijetí vhodných opatření k podpoře fyzického, kognitivního, duševního zotavení, rehabilitaci a opětovné začlenění osob se zdravotním postižením, když to je úkolem moci výkonné a zákonodárné. Pokud má žalobce v tomto směru otázky na stát, je nutné, aby se s tímto dotazem obrátil na moc výkonnou (příslušná ministerstva) popř. moc zákonodárnou (parlament).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, neboť rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu se zákonem a byla řádně odůvodněna, a proto žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší a navíc mu nad rámec jeho úřední činnosti náklady řízení nevznikly a ani jejich náhradu nepožadoval.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 28. listopadu 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová